

«Εκουσία δουλεία»

Ένα «κατηγορώ» κατά των τυράννων από το παρελθόν

Οδηγός μας στο σημερινό ταξίδι ο Λά Μποεσί (Γάλλος στοχαστής που πέθανε το 1562 σε ηλικία 32 ετών), και το βιβλίο του 'Ελευθερία και εκουσία δουλεία'. Όπου στην αρχή, αφού πρώτος αυτός απ' όλους τους συγχρόνους του (γιατί κι' εδώ προηγούνται οι Έλληνες, οι δε «διαφωτιστές» λεγόμενοι ακούστηκαν πολύ αργότερα), καταθέτει ότι ο άνθρωπος γεννιέται, όπως όλα τα πλάσματα του θεού, ελεύθερος και όμως συνηθίζει (τον συνηθίζουν) να είναι σκλάβος, συμπληρώνοντας το εξής απλό και ταυτόχρονα τόσο μεγαλειώδες: «Πάρτε την απόφαση να μην είστε δούλοι και γίνετε αμέσως ελεύθεροι».

(Απόδοση Μιχ.Στασινόπουλος)

-Ναι λέει κάποιος που διαβάζει τώρα, όπως είπε κι' ο φίλος μου. Την πήρα την απόφαση. Και τί έγινε; Ελευθερώθηκα; Συγκεκριμένα πρακτικό πρέπει να κάνω ώστε να είμαι ελεύθερος κι όχι να αυταπατώμαι, με την ελευθερία να εξακολουθεί να είναι ευσεβής μου πόθος; Αφού λοιπόν ο Λά Μποεσί λέει ότι οι τύραννοι δεν έχουν παρά μόνο δύο μάτια, δύο χέρια, δύο πόδια, και γενικά τίποτα πάρα πάνω από τους άλλους ανθρώπους, κι' ενώ είναι ελάχιστοι, εν τούτοις μας καταδυναστεύουν, γιατί εμείς τους δώσαμε τα απειράριθμα μάτια να μας αστυνομεύουν, τα χέρια να μας χτυπούν και τα πόδια να μας πατάνε. Και γενικά ότι δεν έχουν δύναμη αν εμείς δεν τους την δώσουμε. Κατηγορώντας και τους λαούς που τους ανέχονται. Και προτείνει ότι για να πέσουν οι τύραννοι αρκεί να αποφασίσουμε να μην τους υπηρετούμε. Να μην τους ανεχόμαστε. Να αρνηθούμε την υποστήριξη κι' οι τύραννοι σωριαστήκαν σαν κολοσσοί από πηλό που τους τραβάς τη βάση.

Σ' όλο το βιβλίο (ούτε 70 σελίδες) προβάλλει ανάγλυφα η ιδέα ότι οι τύραννοι δεν έχουν δική τους δύναμη αλλά τους στηρίζει η δίκη μας (εκουσία) υποταγή. Η δική μας "εκουσία δουλεία" και μ' αυτόν τον τίτλο κυκλοφορεί . Ή ως "πραγματεία περί εθελόδουλείας" από τις εκδόσεις "πανοπτικόν". Και βλέπουμε τους σύγχρονους τυράννους να κινούν τα νήματα της ανθρωπότητας είτε ονομάζονται τραπεζίτες ή τοκογλύφτες ή έχουν άλλα ονόματα. Και τους εγχώριους δοσίλογους, Γκαουλάιντερ, Κουίσιγκ εθελόδουλους, πρόθυμους πάντα να εκτελέσουν τις εντολές τους. Μια δράκα ανθρώπων η μόνη που επωφελείται απ' αυτή την συνεργασία και λέγονται Τσολάκογλου

και Λογοθετόπουλοι και Ράλληδες χτες, και σήμερα Παπανδρέου, Παπακωνσταντίνου, Στουρνάρια, Βενιζέλοι, Κουβέληδες, Σαμαράδες. Και κάτω από αυτούς οι ολιγαρχία 300 βουλευτών χωρίς βούληση (“ναι σε όλα” διχως να διαβάσουν), δέκα καναλαρχών που σαλαγούν, δέκα εργολάβων, δέκα συνδικαλιστών και δέκα εκδοτών . Και κοντά τους μαζεμένοι μια δεκαριά χιλιάδες το πολύ κοψομεσιάρηδες που περιμένουν να φάνε. Μόνο να φάνε. Αφού όπως λέει ο σοφός “δεν βγαίνει κανείς στο κυνήγι για να σκοτώσει κουρούνες”. Τούτοι όμως μας λένε ότι το κάνουν για την σωτηρία της πατρίδος, που οι ίδιοι κατέστρεψαν. Και σαν τα βαρβάτα άλογα ρίχνονται στην μάχη για να την σώσουν. Στενοί συγγενείς όμως των μουλαριών και των γαιδάρων (Αλήθεια ποιός αμφιβάλλει ότι την πατρίδα κατέστρεψαν οι πολιτικοί, οι δημοσιογράφοι, οι συνδικαλιστές και η επίσημη πρωταθλήτρια τοπική λεγόμενη αυτοδιοίκηση; Και οι ίδιοι τώρα προβάλουν ως σωτήρες, μολονότι ο παιδόφιλος και παιδεραστής δεν γίνεται ποτέ δάσκαλος και παιδαγωγός, ούτε ο ληστής αστυνόμος και δικαστής. Κι’ όμως εδώ οι ολετήρες μας λένε πως θα γίνουν σωτήρες. Ποντάροντας πάντα στα σίγουρα χαρτιά , όπως γράφει ο Λα Μποεσί, της ΑΜΑΘΕΙΑΣ, της ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ, της ΠΑΤΡΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ (θα προστατέψει λέει ο Σαμαράς τους χαμηλοσυνταξιούχους και τους πολύτεκνους και βρήκε ισοδύναμα, κι αν χρειαστεί υπάρχουν κι’ άλλα. Κι’ ο Βενιζέλος, 700 χιλιάδες θέσεις εργασίας), στις ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ (Ως και με τον θεό μιλεί ο Σαμαράς, όχι μόνο με τον Ερντογάν , όπως ο Τζώρτζ Μπούς Τζούνιορ) και βεβαίως στην ΟΡΓΑΝΩΣΗ (μηχανισμοί καταστολής, μια ομάδα κατά της άλλης κ.τ.λ.). Ποντάρουν με μια λέξη στο τέρας που γέννησαν και ονομάζεται Λερναία Ύδρα. Υπάρχει ελπίδα σωτηρίας;

Στο ερώτημα ο Λά Μποεσί απαντά καταφατικά και λέει: Κυττάχτε τη φύση. Τα πουλιά, τα ζώα. (Την φύση την “παμμήτειρα” καθώς λέει ο Αριστοτέλης). Πώς αντιστέκονται όταν τα σκλαβώνεις και πώς χτυπιούνται και ματώνουν και πληγώνονται για την ελευθερία τους, όταν προσπαθούμε να τους τη στερήσουμε. Κι’ αν αυτό κάνουν τα ζώα τί πρέπει να κάνουμε εμείς για να σωθή η πατρίδα που επιπλέον είμαστε υποτίθεται προικισμένοι με το λόγο (λογικό); Κι’ η απάντηση: Να μην κάνουμε τίποτα. «Ν’ αποστρέφουμε το πρόσωπο μας από τους κλέφτες και τους ψεύτες» λέει ο φίλος Νίκος Καλλίρης. Κι’ όταν λέω να μην κάνουμε τίποτα το εννοώ απολύτως. Απλώς να γυρίσουμε το κεφάλι από την άλλη, όπως οι μαθητές στην παρέλαση. Όλοι όμως. Φανταστείτε όλοι οι μαθητές, μικροί μεγάλοι, όταν φτάνουν μπροστά στους λεγόμενους επίσημους να στρέφουν το κεφάλι από την άλλη! Οι τύραννοι έπεσαν. Τόσο απλό. Και μετά ας κάνει δηλώσεις ο Παπούλιας κι ο

Παπαθεοδώρου για Εθνική περηφάνεια και λεβεντιά, με τους γονείς των παιδιών μακριά.

Θα δώσω κι άλλο παράδειγμα πιο χτυπητό. Ήρθε η Μάρκαλ στην Αθήνα. Η εταιρά “της ισοτιμίας” και “της αλληλεγγύης”. Και λέει ο ντόπιος Γκαουλάιντερ: Απαγορεύονται οι συγκεντρώσεις. Και “συδνό δεν περπατούν/συντρείς δεν κουβεντιάζουν”, γιατί θα θεωρούνται συλλαλητήρια διαμαρτυρίας. Και κόβεται και η κυκλοφορία. Και “μεριάστε, Έλληνες, να διαβεί η νεόγρια Μάρκαλ, η όπως λέει ο φίλος Νίκος, ο Χίτλερ με μου.. – θου,Κύριε-..., με δόξες και τιμές.

Αυτές ήσαν οι εντολές των τυράννων.

-Μάλιστα να ειπούμε κι’ εμείς. Συμφωνούμε, υπερθεματίζουμε, κι’ όπως δίδαξ’ ο Χριστός, στο χαστούκι που φάγαμε γυρίζουμε τ’ άλλο μάγουλο. Και την ημέρα ’κείνη με την νεόγρια δω, να μην κυκλοφορήσει κανένας Έλληνας στην Αθήνα. Και τα πορτοπαράθυρα παντού κλειστά. Κι όπως τότε τον Απρίλη του 41 που μπαίνανε οι πατεράδες της των κρεματορίων –αλήθεια ποιος λαός στην ιστορίαείχε κρεματορία, κι από πάνω μουσική Μπαχ και Μπετόβεν; Τώρα το ίδιο κι ο συσχετισμός των σημερινών Γερμανών με τους τότε προφανής. Μόνο κάπου κάπου ν’ ακούγεται η φωνή του εκφωνητή: “Έλληνες : μην τους ακούτε. Σου λένε ψέματα. Έλληνες: κρατήστε βαθειά μέσα σας το πνεύμα του μετώπου”. Λέτε ν’ αντέξουν; Λέτε να ξανάρθει; Μόνο που αυτό το τόσο απλό προϋποθέτει παιδεία. Κι εμείς έχουμε αμάθεια με δεισιδαιμονία. Για τα οποία φρόντισαν προ πολλού, “προ πάντων των αιώνων” οι τύραννοι και οι παντοειδείς εξουσιαστές. Κι άντε τώρα να διώξεις τις αλλεπάλληλες στρώσεις σουβάδες, ψηλούς, χοντρούς, πλαστικούς, ακριλικούς απ’ το μυαλό. Κατά τ’ άλλα ναι, είναι τόσο απλό, είπα. Κι’ ο φίλος μου γέλασε συγκρατημένα.

– Μα νομίζεις ότι έτσι θα φτιάσουν τα πράγματα; είπε μόνο. Ήταν όμως φανερό ότι έλεγε: «Σ’ αλαφροϊσκιωτον» έπεσα. Πάει ο φίλος. Έκοψε άλυσσο. Οπότε κι εγώ ’γγιγμένος:

-Γέλα, του είπα. Να ιδείς όμως τί γέλια έχουν να κάνουν οι εξουσιαστές,βουλευτάδες, υπουργοί, περιφερειάρχηδες και περιφερειάρχιδες, σπουδάρχηδες και σπουδαρχίδες πρωθυπουργοί, πρώην και νυν, πρόεδροι της λεγόμενης δημοκρατίας κι όλοι οι αρχιλησταρχαίοι σωτήρες, αν ιδούν ένα λαό ενωμένον στο να μην τους χαιρετάει. Να μην τους λέει “καλημέρα” που είναι και του θεού. Ή αποστρέφει το πρόσωπο του, πα να πει να γυρίζει το κεφάλι από την άλλη “πάντα κι’ όπου τους αντικρίζει” για να μην τον παίρνει η μπόχα κι η αποφορά ακόμα και στην εκκλησιά την εθνική γιορτή του Βαγγελισμού. Προπαντός σ’ αυτή. Για σκέψου το λίγο . Δεν θάχει ως αποτέλεσμα την πτώση των τυράννων ; Και μάλιστα

προτού την πατρίδα την τελειώσουν. Κι αυτούς πια δεν θα τους σώζουν ούτε τα κλεμμένα τους, ούτε οι λαμογιές τους, ούτε οι μίζες, ούτε οι προμήθειες κοινώς νταβατζηλίκια που παίρνουν για υποβρύχια που γέρνουν, ούτε Νόμοι για προσωπικά δεδομένα που είναι και ευαίσθητα – κι ακόμα κουβεντιάζουν για την λίστα Λαγκάρντ- μήτε πράξεις Νομοθετικού περιεχομένου- δεκατρείς πέρασαν χτες σε ένα πρωινό-, μήτε ασυλίες και παραγραφές, λέσχες, εταιρίες, εταιρείες και στοές...

Όλ' αυτά σωριάζονται με μια κίνηση μόνο δική μας. Με το να μη τους μιλάμε.

Και αφού είχα πάρει φόρα συνέχισα: δεν έχεις ακουσμένο φίλε μου για την δύναμη της σιωπής; “Η γλώσσα κόκκαλα δεν έχει και κόκκαλα τσακίζει” λέει η παροιμία. Να ιδείς λοιπόν η σιωπή τί τσακίζει, που δεν χρειάζεται ούτε τη γλώσσα! Τους συντρίβει όλους τους μονομιάς. Γιατί η σιωπή είναι ένα μεγάλο σύνολο ήχων, δυνατότερο από 'κείνους που γκρέμισαν τα τείχη της Νινευί. Τ' αυτί μπορεί να μην τους πιάνει τούτους τους ήχους. Τρυπάνε όμως την ψύχη. Ας τους κάνουμε λοιπόν κι' εμείς μια φορά ένα χουνέρι. Ύστερα τί κάνανε αυτοί τόσα χρόνια σε μας και την πατρίδα; Μη δε μας ξεκουφάνανε με τα παχειά τους λόγια και τ' απατηλά τεχνάσματα για τη σωτηρία μας και τώρα το ίδιο; Ε, εμείς τώρα να σιωπήσουμε. Φωνή αυτοί; σιωπή εμείς. Και τότε θα ιδείς τί ήχοι θ' ακουστούν! Και τί ισοροπία κι' αρμονία, όταν θ' ακουστούν εκείνοι οι ήχοι που δεν τους ακούει τ' αυτί, ούτε λέγονται με λέξεις. Τότε θ' αρχίσουν ν' ανοίγουν τα μάτια των Ελλήνων. Γιατί όλ' αυτά τα χρόνια μας είχαν μονώσει τη σκέψη κι είχαν σκοτεινιάσει το μυαλό μας με την αμάθεια. Και τότε ίσως και αυτοί οι ίδιοι κάτι να μάθουν. Τους μάθουμε εμείς νά 'ρθουν στον εαυτό τους και στα μέτρα του ανθρώπου. Να γίνουν άνθρωποι. Γιατί ..